

BÀI HỌC 2

NGUYÊN NHÂN CỦA SỰ BẤT HÒA

CÂU GỐC: “Kính sợ Đức Giê-hô-va, ấy là khởi đầu sự khôn ngoan; sự nhìn biết Đấng Thánh, đó là sự thông sáng” (Châm ngôn 9:10).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Phục truyền 28:1-14; Giê-rê-mi 3:14-18; Các Quan xét 17:6; 1 Các Vua 12:1-16; 1 Cô-rinh-tô 1:10-17; Công vụ 20:25-31.

Các tiên tri của Cựu Ước đã nhiều lần kêu gọi dân Y-sơ-ra-ên tuân giữ những lời dạy bảo của Đức Chúa Trời. Sự bất tuân và bất cần sẽ dẫn đến sự bất hòa và bỏ đạo. Việc vâng giữ luật lệ của Đức Chúa Trời được dùng như một phương tiện để bảo vệ dân sự khỏi những hậu quả của tội lỗi và thánh hóa họ giữa các nước ngoại quốc. Làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời sẽ tạo ra sự hòa hợp giữa dân sự và giúp cho cộng đồng mạnh mẽ để chống lại sự xâm nhập của ngoại giáo và sự thờ quỷ thần bao quanh họ từ mọi hướng. Ý định của Đức Chúa Trời là dân của Ngài sẽ thánh thiện và làm chứng nhân cho các dân tộc chung quanh họ.

Đức Giê-hô-va phán sau khi giải phóng họ ra khỏi Ê-díp-tô: “Nầy đây, ta đã dạy các ngươi những mạng lệnh và luật lệ y như Giê-hô-va Đức Chúa Trời ta đã phán dặn ta, để các ngươi làm theo ở giữa xứ mình sẽ vào đặng nhận lấy. Vậy, các ngươi phải giữ làm theo các mạng lệnh và luật lệ nầy; vì ấy là sự khôn ngoan và sự thông sáng của các ngươi trước mặt các dân tộc; họ nghe nói về các luật lệ nầy, sẽ nói rằng: Dân nầy là một dân khôn ngoan và thông sáng có một không hai!” (Pục truyền 4:5, 6).

Chắc chắn là nếu họ trung thành, dân của Chúa sẽ được ban phước lớn và sẽ đem lại ơn phước cho người khác. Tuy nhiên, nếu không trung tín, họ sẽ gặp nhiều rắc rối, mà sự bất hòa là một trong những vấn đề này.

1. HỖI Y-SƠ-RA-ÊN BỘI NGHỊCH; HÃY TRỞ VỀ!

Lịch sử của dân Y-sơ-ra-ên thì đầy những chuyện về sự bất tuân và nổi loạn, sau đó là sự trở lại với Đức Chúa Trời và vâng lời, nhưng rồi lại tiếp tục với sự bất tuân và bất hòa hơn. Thói quen này lặp đi lặp lại nhiều lần. Mỗi khi họ ý thức làm theo ý muốn của Ngài, thì họ được ban phúc sống bình an. Mỗi lần họ không vâng lời và làm theo ý riêng, thì đời sống họ trở nên khổ sở, đầy chiến tranh và xung đột. Ngay cả trước khi Y-sơ-ra-ên vào Đất Hứa, Ngài đã nói trước về thói quen này và đưa ra giải pháp để tránh những hậu quả tai hại cho đời sống của họ.

Đọc Phục truyền 28:1-14. Những phúc lành nào sẽ đến với dân Y-sơ-ra-ên nếu họ làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời?

Đọc Giê-rê-mi 3:14-18. Chúng ta học được gì từ lời kêu gọi của Chúa cho dân Y-sơ-ra-ên để ăn năn và trở về với Ngài? Điều này nói cho chúng ta gì về tình yêu và sự kiên nhẫn của Đức Chúa Trời đối với dân của Ngài?

Trong sách Giê-rê-mi, điều tuyệt vời là Chúa luôn yêu mến, thương xót và rộng lượng đối với dân sự mặc dù họ nổi loạn, chia rẽ và thờ hình tượng. Ngài luôn luôn kêu gọi dân Ngài trở lại và ăn năn về những hành động bướng bỉnh của họ. Nhiều lần Ngài hứa sẽ phục hồi và hy vọng cho tương lai.

“Đức Giê-hô-va phán: Hỡi Y-sơ-ra-ên bội nghịch; hãy trở về! Ta sẽ không lấy nét mặt giận nhìn ngươi đâu, vì ta hay thương xót; ta chẳng ngậm giận đời đời, Đức Giê-hô-va phán vậy. Chín ngươi phải nhận lỗi mình: ngươi đã phạm tội nghịch cùng Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi; ngươi đã chạy khắp mọi ngã nơi các thần khác ở dưới mỗi cây xanh, mà không vâng theo tiếng ta, Đức Giê-hô-va phán vậy” (Giê-rê-mi 3:12, 13).

Những lời của Giê-rê-mi đã được nói đến trong lúc họ chệnh mảng không nghe Lời Chúa. Mặc dù một số cải cách vào thời vua Giô-si-a, hầu hết mọi người cảm thấy không có sự thôi thúc về thiêng liêng để tiếp tục vâng lời Chúa. Những tội lỗi, sự thờ hình tượng, và đời sống ích kỷ đã gây ra sự hủy hoại thiêng liêng và chính trị. Họ càng không làm theo ý muốn của Chúa, thì tương lai của họ càng đáng sợ hơn. Tuy nhiên, qua Giê-rê-mi, Chúa đã năn nỉ họ. Ngài có một tương lai tốt đẹp hơn cho họ, và Ngài mong muốn đưa họ trở lại với sự thịnh vượng, hiệp nhất và sức khoẻ. Nhưng điều này chỉ có thể xảy ra nếu họ sống bởi đức tin và tất cả những gì đức tin chân chính đòi hỏi.

Có sự khác biệt nào giữa sự vâng lời và không vâng lời trong cuộc đời của bạn?

2. AI NẤY LÀM THEO Ý MÌNH LẤY LÀM PHẢI

Những chuyện tích từ sách Các Quan xét cho thấy rất nhiều hậu quả tiêu cực của Y-sơ-ra-ên vì không làm theo ý Chúa. Ngay sau khi vào đất Ca-na-an, họ bắt đầu đời sống thiêng liêng của họ phông theo các ngoại giáo của người Ca-na-an chung quanh họ – đó là điều họ được dạy là không được làm! Nhưng thật không may, đó không phải là vấn đề duy nhất họ phải đối diện.

Đọc Các Quan xét 17:6 và Các Quan xét 21:25. Những câu này dạy gì về nhiều vấn đề xảy ra cho dân của Đức Chúa Trời?

Nói về một công thức chia rẽ và bất hòa trong dân của Đức Chúa Trời. Sự hiệp nhất của quốc gia được thấy trong sự vâng phục trung thành của họ đối với Chúa của giao ước, giao ước mà họ đã hứa với Ngài. Tuy nhiên, bằng cách làm những gì đúng theo mắt của họ – đặc biệt là khi họ đang bị ảnh hưởng bởi các quốc gia chung quanh – thì họ đang trên đường chắc chắn để gặt tai họa. Tất cả chúng ta đều là những con người sa ngã, và nếu làm theo ý riêng mình, chúng ta chắc chắn sẽ rời xa con đường mà Chúa kêu gọi chúng ta bước đi.

Những câu Kinh Thánh sau đây nói gì về đời sống thuộc linh và tình trạng xã hội của dân Y-sơ-ra-ên trong thời Các Quan xét?

Các Quan xét 2:11-13

Các Quan xét 3:5-7

“Qua Môi-se, Chúa đã đặt trước mặt dân của Ngài kết quả của sự không trung tín. Bằng cách từ chối tuân giữ giao ước của Ngài, họ sẽ tự tách mình ra khỏi sự sống của Ngài, và những ơn phước của Ngài không thể đến với họ. Đôi khi các lời cảnh báo này được lưu tâm, và các phước lành phong phú đã được ban cho nước Do Thái và qua họ trên các dân tộc chung quanh. Nhưng thường xuyên hơn trong lịch sử, họ đã quên Đức Chúa Trời và làm mất đặc ân cao cả của họ như những đại diện của Ngài. Họ đã cướp đi của Ngài sự hầu việc mà Ngài đòi hỏi, và họ cướp đi từ những người đồng bào của họ sự hướng dẫn tôn giáo và gương về sự thánh thiện. Họ muốn được hưởng lợi từ vườn nho mà họ đã làm quản gia. Sự tham lam của họ làm cho những người ngoại đạo khinh thường họ. Do đó, thế giới người ngoại đã có dịp để giải nghĩa sai lầm về đặc tính của Đức Chúa Trời và luật pháp của nước Ngài.” – Ellen G. White, *Prophets and Kings*, tr. 20, 21.

Hành động của chúng ta như một hội thánh ảnh hưởng đến những người chung quanh chúng ta thế nào? Họ thấy gì trong các tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm có thể gây ấn tượng với họ một cách tích cực?

3. SỰ PHÂN CHIA NƯỚC DO THÁI

Con đường bỏ đạo với hậu quả thảm khốc đã không xảy ra qua đêm. Nhưng những lựa chọn và những quyết định sai lầm tích lũy qua các thế kỷ dài cuối cùng đã dẫn đến một số hậu quả khủng khiếp cho dân sự Chúa.

Đọc câu chuyện về vua Rô-bô-am trong 1 Các Vua 12:1-16. Điều gì đã làm cho sự chia rẽ kinh khủng này xảy ra giữa dân sự của Chúa?

“Nếu Rô-bô-am và những người cố vấn thiếu kinh nghiệm của ông ta hiểu rõ ý của Chúa về Y-sơ-ra-ên, họ sẽ lắng tai nghe lời yêu cầu của dân chúng để làm những cải cách đã được quyết định trong chính quyền. Nhưng khi cơ hội đến với họ trong cuộc họp ở Si-chem, họ đã thất bại, và mãi mãi làm suy yếu ảnh hưởng của họ đối với phần lớn dân chúng. Sự quyết tâm của họ để duy trì và thêm vào sự đàn áp trong suốt triều đại của Sa-lô-môn là trái ngược với chương trình của Đức Chúa Trời cho Y-sơ-ra-ên, và cho dân chúng cơ hội để nghi ngờ sự thành thật của động lực họ. Trong nỗ lực thiếu khôn ngoan và thiếu cảm thông để thi hành quyền lực, nhà vua và những cố vấn của ông đã bày tỏ sự kiêu hãnh về địa vị và thẩm quyền.” – Ellen G. White, *Prophets and Kings*, tr. 90.

Những lời sau đây nói gì về việc cần sự khôn ngoan để làm những quyết định đúng? Đầu là nguồn của sự khôn ngoan chân thật?

Châm ngôn 4:1-9 _____

Châm ngôn 9:10 _____

Gia-cơ 1:5 _____

Câu chuyện về Rô-bô-am và sự quyết định liều lĩnh, thiếu khôn ngoan để áp đặt sự cưỡng bách nhiều hơn lên dân chúng là một điều đáng buồn cho nước Y-sơ-ra-ên. Nhà vua tìm hỏi lời khuyên của hai nhóm cố vấn, nhưng quyết định cuối cùng của ông là làm theo lời khuyên của những thanh niên trẻ tuổi ít kinh nghiệm đã gây ra một thảm họa cho nước mà vua Sa-lô-môn và ông nội Đa-vít đã xây dựng trong 80 năm trước. Lời khuyên là vua nên hãm dọa đám đông bằng cách tuyên bố rằng ông sẽ cứng rắn hơn cha mình là một lời khuyên ngu xuẩn. Các cố vấn trẻ tuổi nghĩ rằng để thông cảm với sự đòi hỏi của người dân là giảm bớt sự phục dịch khó nhọc thì không phải là cách lãnh đạo vua nên áp dụng. Họ nói vua nên hành động như là người cai trị tàn nhẫn và độc ác. Cuối cùng, ông đã bày tỏ mình là một kẻ cậy quyền thế và không xứng đáng với lòng trung thành của người dân. Do đó, có sự phân chia xảy ra giữa dân sự của Đức Chúa Trời mà đáng lẽ không bao giờ nên xảy ra và đó không bao giờ là chương trình của Chúa cho dân Ngài.

4. SỰ CHIA RẼ Ở CÔ-RINH-TÔ

Thật không may, vấn đề chia rẽ trong dân sự của Chúa đã không chấm dứt ngay cả trong thời Tân Ước.

Chẳng hạn, bốn chương đầu trong thư Thứ Nhất của Phao-lô gửi hội thánh Cô-rinh-tô là sự kêu gọi để hiệp một. Trong khi ở Ê-phê-sô, Phao-lô nghe nói có những sự chia rẽ khác nhau đã bùng nổ ở hội thánh Cô-rinh-tô. Do đó, ông bắt đầu thư của mình với những lời lẽ dài dòng về sự thống nhất của hội thánh và tránh sự chia rẽ. Phao-lô quan tâm đến vấn đề này, và ông tìm cách khuyên bảo để khắc phục tình trạng không may này.

Theo 1 Cô-rinh-tô 1:10-17, điều gì là nguyên nhân gây ra sự bất hòa, sự chia rẽ và cãi cọ của họ?

Phao-lô quan tâm đến anh chị em của mình ở Cô-rinh-tô khi có người nhà của Cơ-lô-ê nói với ông về sự chia rẽ và các cuộc cãi vã giữa họ. Những lời mở đầu của ông cho thấy sự quan tâm sâu xa: “Hỡi anh em, tôi nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, khuyên anh em thầy đều phải đồng một tiếng nói với nhau, chớ phân rẽ nhau ra, nhưng phải hiệp một ý một lòng cùng nhau.” Giải pháp của ông là nhắc nhở họ rằng, với tư cách là Cơ Đốc nhân, họ “phải hiệp một ý một lòng cùng nhau” (1 Cô-rinh-tô 1:10). Dù điều gì đã gây ra sự tranh chấp và chia rẽ này, Phao-lô muốn nó phải chấm dứt.

Phao-lô nhắc nhở người Cô-rinh-tô rằng Cơ Đốc nhân được kêu gọi đi theo Đấng Christ, chứ không phải đi theo con người – dù người đó có tài năng hay năng khiếu hay được kêu gọi làm gì. Trong khi dường như họ chia rẽ theo các “đảng phái”, sứ đồ đã nói rõ ràng rằng sự chia rẽ như vậy không theo ý muốn của Chúa. Ông xác định rằng sự thống nhất tập trung vào Đấng Christ và sự hy sinh của Ngài trên thập tự giá (1 Cô-rinh-tô 1:13).

Sự thống nhất có nguồn gốc trong lẽ thật như được thấy trong Đấng Christ bị đóng đinh, và không ai khác, dù người đó có thể “xứng đáng” là một người hướng dẫn hay giảng sư, hoặc nhà lãnh đạo. Dưới chân thập tự giá, tất cả chúng ta đều ngang hàng. Phép báp-têm của chúng ta trong Đức Chúa Giê-su, Đấng một mình có thể làm sạch chúng ta khỏi tội lỗi. Tuy nhiên, chúng ta phải hướng tới sự hiệp nhất này trong Đấng Christ.

Điều này nên nói là những người Cơ Đốc Phục Lâm, chúng ta không thể coi thường sự hiệp một trong đức tin và sứ mạng của mình. Sự chia rẽ và cãi cọ sẽ làm suy yếu sự hiệp nhất của hội thánh ngày nay trừ phi tình yêu và quyền lực của Đấng Christ hiệp nhất chúng ta với Ngài.

Làm thế nào chúng ta có thể học để tránh những thứ nguy hiểm mà Phao-lô đang phải đối diện? Tại sao chúng ta phải luôn luôn thận trọng về mức độ trung thành đối với bất kỳ người nào ngoài Đấng Christ?

5. MUÔNG SÓI DỮ TỌN SẼ ĐẾN

Đọc Công vụ 20:25-31. Sứ đồ Phao-lô đã cảnh báo các trưởng lão ở Ê-phê-sô về điều gì? Họ phải làm gì để ngăn chặn điều này xảy ra?

Trong chức vụ, Phao-lô thường đối diện với sự chống đối, và ông biết rằng sẽ rất khó để bảo vệ sự tinh khiết của phúc âm Đấng Christ. Trong lời chia tay với các trưởng lão ở Ê-phê-sô, ông đã so sánh người canh giữ trong Ê-xê-chi-ên 33:1-6 để nói với các nhà lãnh đạo rằng họ cũng có trách nhiệm bảo vệ phúc âm. Họ là những người chẵn chiên trung thành của các cộng đoàn của họ.

Phao-lô dùng câu “muông sói dữ tợn” để miêu tả các giáo sư giả (Công vụ 20:29) gợi nhớ lại lời cảnh báo tương tự của Đức Chúa Giê-su rằng các tiên tri giả sẽ mang lốt chiên (Ma-thi-ơ 7:15). Các giáo sư giả đã xuất hiện ngay sau khi Phao-lô nói lời cảnh báo này, và họ đã săn lùng các tín đồ trong các hội thánh ở Tiểu Á mà ông đã thành lập. Trong Ê-phê-sô 5:6-14 và Cô-lô-se 2:8, chúng ta thấy một số lời cảnh báo của Phao-lô cho các hội thánh ở Tiểu Á.

Trong thư Thứ hai cho Ti-mô-thê, Phao-lô cũng cảnh báo Ti-mô-thê, người chịu trách nhiệm về hội thánh ở Ê-phê-sô, chống lại những sai lầm trong hội thánh và sự vô thần trong thời kỳ cuối cùng.

Đọc 2 Ti-mô-thê 2:14-19 và 3:12-17. Phao-lô nói gì với Ti-mô-thê về cách đối phó với các giáo sư giả và duy trì sự hiệp một của hội thánh?

Thứ nhất, Ti-mô-thê nên biết Kinh Thánh, “lấy lòng ngay thẳng giảng dạy lời của lẽ thật” (2 Ti-mô-thê 2:15). Thuốc giải độc cho những tranh chấp và suy đoán không ích lợi này là hiểu và dạy lời Chúa một cách chính xác. Những lẽ thật của Kinh Thánh phải được giải nghĩa đúng để không một phần nào của Kinh Thánh được thiết lập để chống lại Kinh Thánh, và cũng để ngăn chặn những hiểu biết sai lầm có thể làm cho người ta mất niềm tin vào Đức Chúa Giê-su. Lời khuyên thứ hai của Phao-lô cho Ti-mô-thê là “phải bỏ những lời hư không phạm tục” (2 Ti-mô-thê 2:16). Những chủ đề vớ vẩn và suy đoán là điều Ti-mô-thê không nên dạy nếu ông là một mục sư xứng đáng và trung tín. Những đề tài này chỉ dẫn đến sự không tin kính và làm yếu đức tin của tín đồ (2 Ti-mô-thê 2:16). Chỉ một mình lẽ thật dẫn đến sự tin kính và sự hòa hợp giữa các tín đồ. Lý do Ti-mô-thê phải tránh và thúc giục hội thánh tránh những sai lầm đó vì chúng lan tràn qua hội thánh giống như một căn bệnh (2 Ti-mô-thê 2:17). Cuối cùng, vâng theo Lời của Đức Chúa Trời là thuốc giải độc cho việc giảng dạy giả dối (2 Ti-mô-thê 3:14-17) có thể đe dọa sự hiệp nhất của hội thánh.

Làm thế nào hội thánh tự bảo vệ mình khỏi những loại người tương tự, qua sự dạy dỗ sai lầm, có thể đem lại sự chia rẽ giữa chúng ta?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Ellen G. White, “The Rending of the Kingdom,” tr. 87–98, trong *Prophets and Kings*; “A Message of Warning and Entreaty,” tr. 298–308, trong *The Acts of the Apostles*.

“Chúa mong muốn những tôi tớ được tuyển chọn của Ngài học cách đoàn kết trong sự hòa hợp. Có vẻ như một số người cho rằng sự tương phản giữa khả năng của họ và khả năng của một đồng nghiệp là quá lớn để họ đoàn kết trong sự hài hòa; nhưng khi họ nhớ rằng có nhiều tâm trí khác nhau, và một số sẽ từ chối lẽ thật trình bày bởi một người, nhưng lại mở lòng chấp nhận lẽ thật của Chúa được trình bày bởi một người khác, họ sẽ hy vọng cố gắng cùng nhau đoàn kết. Tài năng của họ, dù đa dạng, có thể tất cả đều ở dưới sự điều khiển của cùng một Thánh Linh. Trong mỗi lời nói và hành động, lòng nhân từ và tình yêu sẽ được bày tỏ; và khi mỗi người trung tín hoàn thành nhiệm vụ được chỉ định, thì lời cầu nguyện của Đấng Christ cho sự hiệp nhất của những người theo Ngài sẽ được trả lời, và thế giới sẽ biết rằng họ là môn đồ của Ngài.” – Ellen G. White, *Gospel Workers*, tr. 483.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Câu hỏi làm điều đúng theo “ý mình” thì không có gì mới. Chủ nghĩa hậu hiện đại (Postmodernism) thách thức ý tưởng về trí thức hoặc đạo đức, có thể mở đường cho loại tình trạng vô luân lý mà Kinh Thánh cảnh báo. Chúng ta như Cơ Đốc nhân, và như một hội thánh, phải đối diện với loại thách thức này thế nào?
2. Nghĩ về câu chuyện của Vua Rô-bô-am và sự phân chia Y-sơ-ra-ên (1 Các Vua 12). Có những bài học nào cho chúng ta ngày nay?
3. Các nhà lãnh đạo và các thành viên hội thánh có thể làm gì để giúp ngăn ngừa sự xung đột trong hội thánh? Làm thế nào để chặn đứng các vấn đề này trước khi chúng phát triển? Làm thế nào chúng ta có thể cẩn thận để không rơi vào cái bẫy mà một số người đã làm ở Cô-rinh-tô?
4. Nghiên cứu Châm ngôn 6:16-19 về sự bất hòa. Bạn học được gì từ việc này để tránh sự bất hòa trong hội thánh?

TÓM TẮT: Trong Kinh Thánh, chúng ta thấy các hoàn cảnh dẫn đến sự bất hòa. Khi dân của Đức Chúa Trời sống trong sự vâng phục trung tín, những nguy hiểm về sự bất hòa đã giảm đi rất nhiều. Những ví dụ từ thời Các Quan xét cũng như từ thời Rô-bô-am đã mở cửa cho sự chia rẽ. Ngay cả trong thời Tân Ước, sự chia rẽ vẫn còn tồn tại. Sự hiểu biết đúng về Lời của Đức Chúa Trời và nỗ lực thánh hóa để tuân theo Lời Ngài là sự bảo vệ tốt nhất chống lại sự bất hòa và chia rẽ giữa chúng ta.